

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา
มาฆบูชา ๔ มีนาคม ๒๕๕๘

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา มาฆบูชา ๔ มีนาคม ๒๕๕๘

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพุธที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา โดยการนำของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานมูลนิธิและคณาธิการของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้จัดให้มีการสนทนาธรรม เนื่องในโอกาสวันมาฆบูชา ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๘ ณ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ซอยเจริญนคร ๗๘ ดาวคะนอง กรุงเทพมหานคร

ขออนุญาตนำข้อความจากกระทู้ **ความสำคัญวันมาฆบูชา** มาลงไว้เพื่อประโยชน์ คือ ความระลึกถึงความสำคัญของวันนี้อีกครั้งหนึ่ง ดังนี้

วันมาฆบูชา เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ มีเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในวันนี้ คือ เป็นวันจาตุรงคสันนิบาต ซึ่งมีการประชุมพร้อมกันด้วยองค์ ๔ ประการ ได้แก่

๑. เป็นวันอุโบสถขึ้น ๑๕ ค่ำ ประกอบด้วยมาฆนักษัตร

๒. ภิกษุ ๑,๒๕๐ รูป ประชุมกันที่พระวิหารเวฬุวัน (อารามแห่งแรกในพระพุทธศาสนา พระเจ้าพิมพิสาร เป็นผู้ถวาย) โดยเป็นการมาตามธรรมดาของตน ๆ ไม่มีใครนัดหมาย

๓. ภิกษุทั้ง ๑,๒๕๐ รูป ไม่มีแม่สักรูปหนึ่งที่เป็นปุถุชนหรือพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์ผู้สุกวิปัสสกะ ภิกษุทั้งหมดล้วนเป็นพระอรหันต์ผู้ได้อภิญญาหกทั้งนั้น

๔. ภิกษุทั้ง ๑,๒๕๐ รูป มิได้ปลงผมด้วยมีดโกนบวชแม้แต่รูปเดียว ทั้งหมดล้วนเป็นเอหิภิกขุ (คือได้รับการอุปสมบทจากพระผู้มีพระภาคเจ้า โดยพระองค์ทรง

แปลงพระวาจาว่า เอहि ภิกขุ = เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด ธรรมอันเรากล่าวไว้ดีแล้ว เธอจงประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อกระทำที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบเถิด)

และในวันนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์ แก่พระภิกษุทั้งหลาย มีว่า การไม่ทำบาปทั้งสิ้น การยังกุศลให้ถึงพร้อม การยังจิตของตนให้ผ่องใส เป็นต้น สำหรับโอวาทปาติโมกข์นั้น เป็นพระโอวาทคาถา ที่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ทรงแสดงเหมือนกัน ไม่มีความแตกต่างกัน

ในวันมาฆบูชานี้เอง ก่อนที่พระผู้มีพระภาคเจ้าจะได้ทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์ แก่ภิกษุทั้งหลายนั้น ท่านพระสารีบุตรได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ เมื่อได้ฟังพระธรรมเทศนาชื่อว่า ที่มณฑลสูตร (มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปัณณาสก์) ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงแก่ที่มณฑลปริพาชก (ผู้เป็นหลานของท่านพระสารีบุตร) ณ ถ้ำสุกกรชาตา เขาคิชฌกูฏ เขตพระนครราชคฤห์ ดังนั้น ในวันมาฆบูชานี้ จึงเป็นวันที่ท่านพระสารีบุตรได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ด้วย

และอีกประการหนึ่ง วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ (ก่อนที่พระผู้มีพระภาคเจ้าจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน ในวันเพ็ญเดือน ๖) เป็นวันที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงปลงอายุสังขาร ใกล้จะปรินิพพาน ตามข้อความที่ว่า “จากนี้ล่วงไปสามเดือน ตถาคตจักปรินิพพาน ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้ามีพระสติสัมปชัญญะ ทรงปลงอายุสังขาร ณ ปาวาลเจดีย์”

และตามข้อความที่ว่า “โดยนักรัศมี คือ ดาวฤกษ์เดือนมาฆะ (เดือน ๓) พระองค์ทรงประชุมพระสาวก และทรงปลงอายุสังขาร” ดังนั้นจึงควรอย่างยิ่งที่พุทธศาสนิกชนจะได้สัมผัสถึงพระมหากรุณาคุณของพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มีต่อสัตว์โลกทั้งปวง พร้อมทั้งน้อมประพฤติปฏิบัติตามในคำสอนที่พระองค์ทรงแสดง เพื่อขัดเกลากิเลสของตนเอง ด้วยการเป็นผู้ไม่กระทำความชั่ว กล่าวคือ อกุศลทุกประเภท ถึงแม้จะเล็กน้อย ๆ ที่ควรเว้นได้ ก็ควรที่จะเว้น ไม่ประมาทในการเจริญกุศลทุกประการ เพราะในขณะที่จิตเป็นกุศลนั้น ก็ได้ชื่อว่ายังจิตของตนให้ผ่องใสแล้ว ช่วงเวลาที่กุศลจิตเกิดขึ้น พร้อมทั้งจะต้องเป็นผู้มีความอดทนต่อทุกสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งจะต้องไม่เบียดเบียนทำร้ายผู้อื่นให้เดือดร้อนทั้งด้วยกายและวาจา เป็นต้น และประการสำคัญที่ขาดไม่ได้เลยนั่นก็คือ การฟังพระธรรม ศึกษาพระธรรม อบรมเจริญปัญญา สะสมปัญญาไปตามลำดับ จนกว่าจะมีปัญญาคม เจริญขึ้นกล้าขึ้น ถึงขั้นที่จะดับกิเลสทั้งหลายทั้งปวงได้ ในที่สุด.

อันดับต่อไป ขอนำความการสนทนาในช่วงเช้าของวันนั้น มาฝากให้ทุก ๆ ท่านได้พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นการสนทนาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศคุณุหัสถ์กับเพศบรรพชิต ว่ามีความสำคัญอย่างไร? และแตกต่างกันอย่างไร? ซึ่งจะเป็นประโยชน์และเกื้อกูลอย่างยิ่ง ต่อความเข้าใจที่ถูกต้อง ในสถานการณ์ปัจจุบัน อย่างน้อยที่สุด เมื่อมีความเข้าใจในความละเอียดลึกซึ้ง ที่ท่านอาจารย์ได้กรุณาบรรยายไว้ พระศาสนาก็จะไม่เสื่อมไปจากใจของผู้คน เป็นอันดับแรก เป็นที่แน่นอนที่สุด

อ.คำปั่น :

สำหรับในช่วงแรก ก็จะกราบเรียนท่านอาจารย์ ถึงความสำคัญของการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งจริง ๆ แล้วชีวิตของแต่ละคน ก็มีความประพจน์เป็นไป ตามการสะสม มีความเป็นไป ตามควรแก่ฐานะของแต่ละบุคคล แต่เมื่อจำแนกเพศใหญ่ ๆ ก็มีสองประเภท คือ เพศคฤหัสถ์ กับเพศที่เป็นบรรพชิต หรือว่า เป็นพระภิกษุ ก็จะกราบเรียนถึง ความสำคัญของการมีโอกาสได้เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วก็มีชีวิตที่แตกต่างกันออกไป ควรที่จะเป็นอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพศที่สูงยิ่ง ก็คือ ผู้ที่เป็นบรรพชิต เป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ความเป็นพระภิกษุที่แท้จริง ความเป็นบรรพชิตที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างไรครับ กราบเรียนท่านอาจารย์ในเบื้องต้นครับ

ท่านอาจารย์ :

คะ คุณคำปั่นให้ความหมายของคำว่า ภิกษุ ก่อนนะคะ จะได้ทราบว่า แท้ที่จริงแล้ว คำนี้ หมายความว่าอะไร?

อ.คำปั่น :

โดยศัพท์ของคำว่า "ภิกษุ" หรือ "ภิกขุ" ก็มีหลากหลายความหมายที่ทรงแสดงไว้ ทั้งในพระบาลีและในอรรถกถา ความหมายหนึ่ง ก็คือ ผู้ที่เห็นภัย ในสังสารวัฏฏ์ นอกจากนั้น ก็ยังแสดงถึงว่าผู้ที่สามารถตัดกิเลสทั้งหลาย มี ราคะ โทสะ โมหะ เป็นต้น ได้ และยังหมายถึง ผู้ที่เห็นคุณ ในก้อนข้าว ที่คฤหัสถ์ได้ถวาย เป็นผู้ที่เห็นคุณว่า เมื่อได้รับสิ่งเหล่านี้แล้ว ควรที่จะประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดี เหมาะสมควรแก่การรับอาหาร ที่ชาวบ้านได้ถวาย ซึ่งก็เป็นความหมายเบื้องต้นครับ

ท่านอาจารย์ :

การที่จะเข้าใจคำสอน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ติดอยู่ที่ "คำ" นะคะ แต่ต้องเป็น "ผู้ที่ละเอียด" ที่จะรู้ว่า เมื่อได้ยินคำไหน อย่าเพิ่งผ่าน และคิดว่าเข้าใจแล้ว แต่

ความจริง ต้องพิจารณาจริง ๆ ว่า แต่ละคำ มีความหมาย
ที่ทำให้ผู้ที่ได้ฟัง สามารถที่จะเข้าใจความจริงได้ แม้แต่
คำว่า "ภิกขุ" โดยมาก เราก็คงคิดถึงแต่เพศบรรพชิต
พระภิกษุที่ท่านบิณฑบาตรตอนเช้า หรือบวชกันมา ที่จะ
เป็นผู้ที่นับถือพระพุทธศาสนา แต่ว่า ตามความเป็นจริง
ยิ่งกว่านั้น ความหมายที่ถูกต้อง ก็คือว่าเป็นผู้ที่เห็น
ภัย ในสังสารวัฏฏ์ แม้แต่คำว่า สังสารวัฏฏ์ ก็ต้องเข้าใจ
ทุกคำ ไม่ใช่ว่า เราเหมือนเข้าใจแล้ว เคยได้ยินมาแล้ว
ตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งโตขึ้น แต่ว่า ความจริง ทุกคำ
ละเอียดอย่างยิ่ง "วัฏฏะ" คือ อะไรคะ คุณคำปัน

อ.คำปัน :

วัฏฏะ โดยความหมายก็คือ การวนเวียน ซึ่งก็คือ สภาพ
ธรรมะ ที่เกิดดับ สืบต่อ เป็นไป อย่างไม่ขาดสาย ครับ

ท่านอาจารย์ :

สังสาระ

อ.คำปัน :

สังสาร คือ การท่องเที่ยวไป ครับ

ท่านอาจารย์ :

เดี๋ยวนี้!!! หรือเปล่า? ข้อสำคัญที่สุด ฟังธรรมะ เพื่อ
เข้าใจสิ่งที่มีจริง ๆ สิ่งที่มีจริง พระผู้มีพระภาคตรัสใน
ภาษาบาลี ว่า "ธรรมะ" แต่เราผ่านไป โดยที่ไม่คิดว่า

"เห็น" นี่แหละ "ธรรมะ" "ได้ยิน" เดียวนี้ ก็ "ธรรมะ" "คิด" ก็ "ธรรมะ" เพราะฉะนั้น พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงให้เข้าใจความจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ ในทุกกาลสมัย ผู้ที่เห็นภัย ก็ต้องรู้ว่า ถ้าไม่มีการเกิดขึ้น วนเวียนไป เดียวสุข เดียวทุกข์ เดียวเห็น เดียวได้ยิน แล้วก็จากโลกนี้ไปแล้ว เกิดมาทำไม? ในเมื่อเกิดมาแล้ว ก็ต้องจากโลกนี้ไปแน่นอน แต่ว่า ก่อนจะจากไป ก็มีชีวิตที่ดำเนินไป แต่ละหนึ่งขณะ ซึ่งไม่มีใครสามารถที่จะบังคับบัญชาได้ ไม่ให้ "เกิด" ได้ไหม? ไม่ให้ "เห็น" ได้ไหม? ไม่ให้ "สุข" ได้ไหม? ไม่ให้ "คิด" ได้ไหม? ไม่ได้ !!!

...เพราะฉะนั้น ผู้ที่เห็นภัย รู้ว่า เมื่อเกิดมาแล้ว "ชั่วคราว" ชั่วขณะ แต่ละขณะ แต่ละวัน จนกระทั่ง ในที่สุด ทุกอย่าง หหมดแล้ว ไม่เหลือ แล้วก็จากโลกนี้ไป เกิดมา "เห็น" เกิดมา "ได้ยิน" สนุกสนาน สุข ทุกข์ แล้วก็ไม่เหลือ แล้วก็จากโลกนี้ไป เพราะฉะนั้น การที่จะมีสาระในการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วก็มีโอกาสที่จะได้เข้าใจสิ่งที่มีจริง ๆ ซึ่งไม่มีใครสามารถที่จะเข้าใจได้ด้วยตัวเอง นอกจาก ได้รู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ ได้ฟังพระธรรมเมื่อไหร่ เข้าใจเมื่อไหร่ ก็ "เห็นพระคุณ" เมื่อนั้น !!!!...

...เพราะฉะนั้น กว่าจะเป็นผู้ที่เห็นภัยของสังสารวัฏฏ์ คือสภาพธรรมะที่เกิดดับในขณะนี้เอง ก็นานมาก จนกว่าจะรู้จักจริงๆ ว่ามีโอกาสได้ฟังพระธรรม ได้รู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่เพียงแค่กราบไหว้ !!! แต่ว่า เมื่อได้เข้าใจพระธรรมเมื่อไหร่ ก็เห็นความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อนั้น !!!!...

...เพราะฉะนั้น การที่มีผู้ที่เห็นประโยชน์ ของการที่จะได้เข้าใจความจริงของสิ่งที่ปรากฏ ไม่ใช่มีแต่เฉพาะเดี๋ยวนี้ นานมาแล้ว ในสมัยพุทธกาล ก็มีผู้ที่เห็นประโยชน์ ของการที่รู้ว่า เมื่อมีผู้ที่ตรัสรู้ความจริงทุกอย่าง ทุกขณะ ที่มีจริง ๆ ในชีวิต ก็สมควรที่จะได้มีความเข้าใจถูก มีความเห็นถูก เพราะฉะนั้นแล้ว ตลอดชาติ ก็ไม่มีการที่จะเข้าใจถูกต้อง ในสิ่งที่มีจริงในขณะนี้ ซึ่งเพียงปรากฏแล้วก็หมดไป...

...ธรรมะ เป็นเรื่องที่ละเอียดมาก ฟัง แล้วก็ ไตร่ตรอง จนกระทั่ง มีความเข้าใจที่ถูกต้อง แล้วก็เป็นผู้ที่เห็นประโยชน์ ของการที่จะได้เข้าใจความจริง ซึ่งมีอยู่ทุกขณะ แส่นั่น ผู้นั้น ก็เป็นผู้ที่เป็น "ภิกขุ" ไม่ต้องอุปสมบท ก็เห็นภัยได้ เข้าใจธรรมะได้ ฟังธรรมะ ศึกษาธรรมะ ได้...

...แต่ถ้า ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุแล้ว ไม่ศึกษาธรรมะ ไม่เข้าใจความจริงที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดง แล้ว ผู้นั้น ก็ไม่ใช่ผู้ที่เห็นภัย แล้วก็ไม่ใช่ภิกษุในธรรมวินัยด้วย เพราะเหตุว่า ผู้ที่จะเป็นภิกษุ ไม่ใช่เพราะอยากบวช แต่เป็นผู้ที่ได้ฟังพระธรรมแล้ว รู้จักตนเองตามความเป็นจริง แต่ละหนึ่ง ไม่เหมือนกันเลย ไม่ว่าในสมัยใดทั้งสิ้น ในสมัยพุทธกาล มีทั้งภิกษุที่เป็นพระอรหันต์ ได้อภิญญา สมาบัติ คุณวิเศษต่าง ๆ และเป็นผู้ที่ แม้ไม่ถึงคุณวิเศษนั้น ก็ถึงความเป็นพระอริยบุคคล รู้แจ้งสภาพธรรมะที่มี

จริง ๆ ในขณะนี้ได้ จากความเข้าใจ คือ ปัญญา ที่ค่อย ๆ
สะสมความเห็นถูก ที่ละเล็ก ที่ละน้อย จนกระทั่งสามารถ
ที่จะรู้แจ้ง อริยสัจธรรม เป็นอริยสาวก เพราะฉะนั้น ผู้ที่
มีความเห็นถูกอย่างนี้ แล้วก็รู้อัธยาศัยของตนเองว่า ชีวิต
จริง ๆ ของแต่ละคน จะอบรมเจริญปัญญาในเพศไหน?...

...ท่านที่นั่งอยู่ที่นี่ ส่วนใหญ่ก็รู้จักตัวเอง ใช่ไหม? อบรม
เจริญปัญญาในเพศคฤหัสถ์ ผู้ครองเรือน แต่ก็มีบางท่าน
หนึ่ง ในที่นี้ ที่ก็มีศรัทธา ที่จะอุปสมบท ศึกษาพระธรรม
ในเพศของ บรรพชิต...

...ซึ่งทั้งสองพวก คือ พุทธบริษัท ๔ ในสมัยโน้น มีภิกษุ
ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ต่างก็ศึกษาพระธรรม เกื้อกูล
กัน ที่จะให้ประพฤติ ปฏิบัติ ตามพระธรรมวินัยที่ถูกต้อง
เพราะฉะนั้น เมื่อกาลสมัยล่วงเลยมา แต่...พระธรรม

เปลี่ยนไม่ได้ !!! พระวินัย เปลี่ยนไม่ได้ !!! คำใด ที่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสแล้ว ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนได้เลย !!! ด้วยเหตุนี้ "ผู้ที่ได้รู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" จึง "เคารพ" ในพระคุณของพระองค์ แล้วก็ศึกษา ด้วยความเคารพยิ่ง เพื่อที่จะปฏิบัติให้ถูกต้อง ตามพระธรรมวินัย...

...ซึ่งสำหรับ โอวาทปาติโมกข์ บางคนก็จำได้ มีอะไรบ้าง แต่ว่า พระธรรมที่ทรงแสดง ๔๕ พรรษา ซึ่งในวันที่ทรงแสดงพระปาติโมกข์ ยังไม่ถึง ๔๕ พรรษาเลย แล้วก็ตรัสกับพระภิกษุ ที่เป็นพระอรหันต์ ซึ่งท่านได้ดับกิเลสหมดแล้ว แต่ว่า ประมวลแล้ว ไม่ว่าพระธรรมจะมีมากสักเท่าไร ๔๕ พรรษา ทั้งพระธรรม และ พระวินัย ซึ่งจำแนกเป็น พระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก และ พระอภิธรรมปิฎก ทั้งหมด ประมวลมาอยู่ที่ ละขั้ว ส่วนใหญ่ชีวิตประจำวันเป็นอย่างไร? ถ้าไม่ศึกษา ไม่รู้เลยว่า ขณะไหน ชั่ว หรือ บาป แล้วก็ยังไม่พอ เพราะเหตุว่า กิเลสมาก ถ้าไม่ศึกษาธรรมะ ดูเหมือนไม่มีกิเลส บางคนก็คิดว่า ตัวเอง มีกิเลสน้อย แต่หาไม่รู้ เดี๋ยวนี้!!! มีกิเลสหรือเปล่า? ใครรู้? ถ้าไม่ได้ฟังพระธรรม !!!!...

...เพราะฉะนั้น พระธรรม ทำให้บุคคล ที่ไม่เคยเข้าใจถูก
เห็นถูก ในสิ่งที่มีจริง เริ่มมีความเข้าใจขึ้น !!! เมื่อเห็น
โทษของอกุศล ก็ละบาป ไม่พอ เพราะเหตุว่า ขณะใดก็
ตาม ที่ไม่เจริญกุศล หรือ จิตไม่เป็นกุศล ขณะนั้น เป็น
อกุศล !!! เพราะฉะนั้น จึงต้องทำความดีด้วย แล้วก็
ชำระจิตให้บริสุทธิ์ เมื่อมีความเข้าใจธรรมะ ถ้าไม่มีความ
เข้าใจธรรมะ ไม่มีทาง ที่จิตจะบริสุทธิ์ได้ !!!!...

อ.คำปัน :

กราบท่านอาจารย์ครับ ในช่วงต้นที่ท่านอาจารย์ได้
สนทนาว่า พระธรรมวินัย ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้
ความจริงเป็นอย่างไร ก็ต้องเป็นอย่างนั้น ในความ
ละเอียดในส่วนนี้ จะเกื้อกูลสำหรับผู้ศึกษาพระธรรมวินัย
อย่างไรครับ

ท่านอาจารย์ :

ก็ต้องเข้าใจ ในพระปัญญาคุณ ในพระบริสุทธิคุณ และในพระมหากรุณาคุณ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงเห็นประโยชน์ว่า ผู้ที่มีศรัทธา ที่จะบวชในพระธรรมวินัย ก็ควรที่จะได้มีการศึกษาธรรมะ ได้เข้าใจธรรมะ ประพฤติตนเพื่อขัดเกลาจิตใจ จึงสมกับการที่ต้องการที่จะเป็นผู้ที่ได้เข้าใจพระธรรม จนกระทั่งสามารถที่จะรู้แจ้งอริยสัจธรรมได้ เพราะฉะนั้น ก่อนอื่น เราคงจะไม่รีบร้อนไปไหน แต่ให้เห็น "ความต่างกันจริง ๆ" ของแต่ละหนึ่ง ซึ่งสะสมมาต่าง ๆ กัน ทำไมคุณหัดดีในสมัยที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงธรรม ไม่บวชเป็นบรรพชิต? นี่ก็แสดงแล้ว ถึง "ความต่าง" ว่า "เพศบรรพชิต" ต้องห่างไกลจาก "เพศคฤหัสถ์" มาก!!! เพราะเหตุว่า แม้แต่การสะสมถึงการที่จะเห็นประโยชน์ของการที่จะละอาคารบ้านเรือน แล้วก็ศึกษาพระธรรมวินัย ขัดเกลาจิตใจอย่างยิ่ง ก็ต้องเป็นผู้ที่มีอภัยาศัยใหญ่ คือ สะสมบารมี คุณความดีมา พอที่จะดำรงอยู่ในเพศนั้นได้

...ด้วยเหตุนี้ ก็จะได้เห็นว่า มีข้อความหลายตอน ที่หลายท่านอาจจะไม่คุ้นหู เช่น การที่เมื่อบวชเข้ามาแล้ว แล้วก็มิวินัยสำหรับผู้ที่ต้องประพฤติปฏิบัติตาม ถ้าวางละเมิดสิ่งที่พระผู้มีพระภาคฯ ได้ทรงบัญญัติแล้ว ผู้นั้น ต้องโทษอาบัติ คฤหัสถ์ไม่มีอาบัติ ก็เลสอย่างไร รับประทานอาหารหลังเที่ยง ก็โม่ง อย่างไร จะสนุกสนานรื่นเริงอย่างไร ไม่เป็นอาบัติเลย แต่สำหรับบรรพชิต พระวินัยที่ทรงบัญญัติไว้ ละเอียดย่างยิ่ง เพื่อการขัดเกลา เพื่อจะให้รู้ว่า ภิกษุ ในพระธรรมวินัย เป็นผู้ควรแก่การที่จะเป็นหัวหน้าของพุทธบริษัท เพราะเหตุว่า เป็นผู้ที่มีเวลาทั้งวัน จะกล่าวว่าไม่มีอะไรทำ ไม่ได้เลย เพราะเหตุว่า คฤหัสถ์ยังมีเวลาทำโน่น ทำนี่ บรรพชิตเอง ก็มีกิจของท่านด้วยตามพระวินัยหลายอย่าง แต่ทั้งหมด เพื่อที่จะขัดเกลา กิเลส !!! ไม่ใช่กิจอย่างคฤหัสถ์ ไม่ใช่การทำความค้าขาย ไม่ใช่การอนุเคราะห์เด็กเล็ก หรือว่า ทำไร่ ทำนา ทำสวนต่าง ๆ อันนั้น ไม่ใช่กิจของบรรพชิตเลย !!!!

...ด้วยเหตุนี้ ในครั้งนั้น เมื่อเวลาที่ภิกษุรูปใด กระทำสิ่งที่ไม่สมควร ชาวบ้านโพนทะนา เพราะเขาเข้าใจว่า นั้น

ไม่ใช่บรรพชิต !!! ไม่ใช่ภิกษุ ในพระธรรมวินัย !!! เมื่อมีชาวบ้านติเตียน พระผู้มีพระภาคฯ ก็ทรงประชุมสงฆ์ เพื่อที่จะให้ภิกษุได้รับรู้ แล้วก็ได้พิจารณาร่วมกันว่า การกระทำนั้น ๆ เหมาะสมสำหรับเพศบรรพชิตหรือไม่? เพราะฉะนั้น ที่เราฟัง เราก็ข้ามขั้นตอนไปหลายขั้นตอน เช่น แม้แต่ผู้ที่จะบวช ก็จะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติอย่างไร? ใครบวชไม่ได้ ไม่ใช่หมายความว่า ใครอยากบวชก็ไปขอบวช แล้วก็บวช เป็นไปไม่ได้เลย เพราะเหตุว่าไม่ใช่จุดประสงค์ ในการที่พระผู้มีพระภาคฯ จะให้ผู้หนึ่งผู้ใด บรรพชา อุปสมบท โดยไม่ศึกษาธรรมะ และไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย...

...ด้วยเหตุนี้ หลายคำที่ได้ยิน ถ้าสนใจก็ถาม แล้วก็ไปศึกษา หรือว่าอ่านพระวินัยก็ได้ เพราะว่า มีความละเอียดอย่างยิ่ง ในแต่ละคำ ซึ่งยาก เท่า ๆ กับ ธรรมะ เพราะเหตุว่า เรื่องของวินัย เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของการขัดเกลา กาย วาจา และใจ เมื่อเข้าใจธรรมะแล้ว ซึ่งคุณุสส เมื่อเข้าใจธรรมะแล้ว ก็อบรมเจริญปัญญา รู้สภาพธรรมะที่มีจริง เป็นจริง ตามการสะสมของแต่ละท่าน ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไรเลย !!! เป็นปกติ !!! ที่จะรู้ความจริงว่า สิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ตาม ขณะนี้ มีจริง ๆ เกิดแล้ว แต่ไม่มีใครรู้ว่า เกิด แล้ว ดับไป...

...เพราะฉะนั้น การฟังพระธรรม ต้องละเอียดอย่างยิ่ง ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง แม้แต่ในเรื่องของ "อาบัติ" อาบัติ ก็คือ ภิกษุ ที่ประพฤติดิตตามพระวินัย ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงบัญญัติ แล้วสำนึกหรือเปล่า? ถ้ารู้ว่า ทำผิด สามารถที่จะปลงอาบัติ แสดงคืนตามโทษที่มี เพื่อที่จะได้กลับสู่ความเป็นบรรพชิตร่วมกัน ร่วมกับสหธรรมทั้งหลายได้ มิฉะนั้นแล้ว บรรพชิตที่มีความถูกต้อง บริสุทธิ์ตามพระธรรมวินัย สะอาด ชัดเกลากิเลสจะอยู่ปนกับผู้ที่ไม่ใช่บรรพชิตได้อย่างไร? นี่เป็นความละเอียดมาก!!! ซึ่งไม่ใช่ว่า คนที่ไม่รู้ ก็อนุโลมตาม...

อ.คำปัน :

กราบท่านอาจารย์ครับ ความสำคัญของพระธรรมวินัย ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ แล้วก็ทรงแสดงไว้ ซึ่งก็เป็นประโยชน์เกื้อกูล สำหรับผู้ที่มีโอกาส ได้ยิน ได้ฟัง ได้ศึกษา แล้วก็น้อมประพฤติ ปฏิบัติ อย่างแท้จริง แม้แต่ในเรื่องของพระวินัยแต่ละสิกขาบท ที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้ ก็เพื่อประโยชน์จริง ๆ ก็จะกราบเรียนท่านอาจารย์ ถึงความสำคัญว่า แม้พระอริยสงฆ์สาวกใน

อดีต ท่านล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่เห็นคุณประโยชน์ของ
พระพุทธศาสนา มีการศึกษา และน้อมประพฤติปฏิบัติ
ตาม ในสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ไม่เพิกถอน
ในสิ่งที่พระองค์บัญญัติ และไม่เพิ่ม ในสิ่งที่พระองค์ทรง
บัญญัติไว้

เพราะฉะนั้น ก็จะได้เห็นว่า พระธรรมวินัย ไม่มีการ
เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะยุคใด สมัยใด ก็ตาม แต่สิ่งที่
เปลี่ยนแปลง ก็คือ กิเลสของคนครับ ท่านอาจารย์ครับ
ในความละเอียดในส่วนนี้ จะเป็นอย่างไร? เพราะว่า แต่
ละสิกขาบท ที่พระองค์ทรงบัญญัติไว้ เป็นเครื่องวัด
ความละเอียดครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

คงไม่ลืมนะคะ เรื่อง ทุกคนมีกิเลส แต่ก็ไม่ว่า มีกิเลส
มากหรือน้อย จนกว่าจะได้ฟังพระธรรม เมื่อได้ฟังแล้ว ก็
สามารถที่จะรู้จักตัวเอง ตามความเป็นจริง และสำหรับผู้
ที่มีความประสงค์ ที่จะขัดเกลากิเลส ในเพศบรรพชิต ก็
ต้องทำให้ถูกต้องตามพระวินัย ตั้งแต่เริ่ม ในการบวช
เมื่อบวชแล้ว จะบอกว่าไม่รู้พระวินัย ไม่ได้ !!!

...เพราะเหตุว่า จุดประสงค์ เพื่อขัดเกลากิเลส แล้วก็จะรู้
ได้ว่า ทำไมพระผู้มีพระภาคฯ จึงทรงบัญญัติพระวินัย ที่
ละเอียด เพิ่มขึ้น!!! ตามกำลังของกิเลส ของผู้ที่ไม่ว่า มี
กิเลส แล้วก็ทำผิด !!! เพราะฉะนั้น เมื่อเป็นความผิด ที่
ไม่ควรแก่เพศบรรพชิต ก็ทรงประชุมสงฆ์ ให้สงฆ์รับรอง
ว่า ความประพฤติอย่างนั้น ไม่เหมาะสม เมื่อสงฆ์รับรอง
แล้ว ก็บัญญัติเป็นพระวินัย หมายความว่า ทุกท่านที่
เป็นภิกษุ ต้องประพฤติตาม ถือตาม เป็นข้อประพฤติ

ปฏิบัติ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ !!! เพราะเหตุว่า ทุกคน
รับรองแล้วว่า ถูกต้อง !!!...

...แล้วก็ ทั้งหมด ไม่มีใครสามารถที่จะบัญญัติพระวินัย
ได้นอกจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะทรงเห็นกิเลส
อย่างละเอียด แม้เพียงเล็กน้อยว่า ถ้าไม่รู้จัก และไม่
ระมัดระวัง ในกิเลส นั้น กิเลส นั้น ก็จะเพิ่มมากขึ้น
จนกระทั่ง ไม่สามารถที่จะตรงตามจุดประสงค์ที่บวช คือ
เพื่อขัดเกลากิเลสได้ ด้วยเหตุนี้ พระวินัย เป็นสิ่งที่น่ารู้
น่าอ่าน สำหรับทุกท่าน ที่ต้องการที่จะขัดเกลากิเลส
ไม่ใช่ว่า เฉพาะบรรพชิต แล้วก็ไม่ได้แต่ต้อง เพราะว่า
เราเป็นคฤหัสถ์ นั้นไม่ถูกเลย !!! เพราะเหตุว่า พระวินัย
ละเอียดยิ่ง ตั้งแต่เล็กน้อย เป็นความประพฤติ ที่ไม่
เหมาะสม ทางกาย วาจา แค่นี้ จะนำไปสู่ความประพฤติ
ซึ่งเต็มไปด้วยกิเลสมากขึ้น แค่นั้น? เพราะฉะนั้น ก็ทรง
บัญญัติ ตั้งแต่ความประพฤติผิด เล็ก ๆ น้อย ๆ ทางกาย
เป็นทุกกฎ เช่น อะไรบ้างคะ? คุณคำป็น...

อ.คำปั่น :

ครับ อย่างเช่น ขณะทีบริโภคอาหาร ก็มีการพูดคุย ขณะ
ที่อาหารอยู่ในปากครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ นี่คือ ได้ทรงบัญญัติไว้ แม้แต่มรรยาท ที่เหมาะสม
ทางกาย เพราะเหตุว่า ทุกคน ขณะที่กำลังรับประทาน
อาหาร ไม่รู้ว่า มีกิเลสแค่ไหน? เพียงแค่เห็นอาหาร ก็เกิด
กิเลสแล้ว ทุกครั้งที่เอื้อมมือไปตัก ตักอะไร? อาหารที่ตน
ชอบ !!! เมื่อมีหลาย ๆ อย่าง จะรู้เลย ว่าชอบอย่างไร
ตักอย่างนั้น!!!

...และ ขณะที่รับประทาน ก็ยังรับประทาน ด้วยการที่ไม่
ระมัดระวังกิริยาที่สมควรด้วย อย่างนั้น จะเหมาะกับเพศ
บรรพชิตไหม? เพราะฉะนั้น ทรงแสดงพระธรรม โดย
ละเอียดยิ่ง ในเรื่องของการที่ประพฤติดีดีทางกาย วาจา
เป็นโทษเพียงเล็กน้อย แต่ก็ต้องปลงอาบัติ เพื่ออะไร?
เพื่อการสำนึก ในเพศของบรรพชิต แม้สิ่งเล็กๆ น้อยๆ
ซึ่งเคยทำก่อนที่จะบวช เป็นคฤหัสถ์เคยทำอย่างไร แต่
เวลาบวชแล้ว ต้องศึกษา เพื่อที่จะให้รู้ว่า อย่างนั้น ไม่
เหมาะแก่เพศบรรพชิต ด้วยเหตุนี้ อาบัติทุกข้อ ต้องปลง
อาบัติ ถูกต้องไหมคะ คุณสงบคะ?...

อ.สงบ :

เฉพาะอาบัติ ที่สามารถที่จะปลงได้ ยกเว้น ปาราชิก คือ
ขาดจากความเป็นภิกษุ แม้จะไม่ลาสิกขา ก็ขาดโดย
อัตโนมัติ ณ ขณะนั้น !!! ใน ๔ ข้อ ตามที่อาจารย์วิชัย ได้
พูดถึงแล้ว ส่วนอีก ๑๓ ข้อ ต้องอยู่กรรม จึงจะพ้น ก็คือ
จะต้องถูกลงโทษ ด้วยการประจานตนเอง ตามกำหนด
ระยะเวลา อาบัติที่จะแสดงได้ ก็จะมี อาบัติขนาดเบา
ตั้งแต่ ปาจิตตีย์, นิสสัคคียปาจิตตีย์, ฤๅลัจฉัย, ทุกกฏ,
ทุพภาสิต อันนี้ แสดงได้ ก็คือ จะสำรวจมรรวังต่อไป ไม่
กระทำเช่นนั้นอีก

อ.วิชัย :

เรียนสนทนากับอาจารย์สงบนะครับ ถ้าภิกษุที่ต้องอาบัติ ปาราชิก แล้ว อย่างเช่น ข้อที่ ๒ อทินนาทานสิกขาบท คือ มีจิตคิดจะลักทรัพย์ ตั้งแต่ ๕ มาสก ขึ้นไป โดยที่มี เจ้าของหวงแหน บุคคลที่ต้องอาบัติ ปาราชิก แล้ว จะมี วิธีการ หรือ จะมีบุคคลใด ที่จะสามารถให้บุคคลนั้น พ้น จากอาบัตินี้ ได้ไหมครับ คือ ไม่ต้องอาบัติ ปาราชิก ได้ไหมครับ?

อ.สงบ :

คนตายแล้ว ไม่มีใครเสกเป่าให้คืนมาได้ คนที่ คอขาดแล้ว ไม่มีใครจะมาต่อ แล้วให้มีชีวิตอยู่ได้ ต้นตาล ที่ยอดขาดด้วนไปแล้ว ไม่สามารถที่จะมีชีวิตอยู่ได้ ฉันทใด ผู้ที่ต้องอาบัติ ปาราชิก ขณะนั้น ก็ขาดจากความเป็นภิกษุแล้ว แม้จะห่มจีวร หรือประพฤติ ปฏิบัติ เยี่ยงภิกษุ ก็ไม่ใช่ภิกษุ เช่น คนตายแล้ว จะมาบอกไม่ตาย ไม่ได้!!! ไม่มีใครที่จะตัดสิน หรือไม่ตัดสิน แต่บุคคลนั้นเอง ตัดสินตัวเองแล้ว ในขณะนั้น!!! คำว่า ปาราชิก หมายถึง ความพ่ายแพ้แก่ตัวเอง ที่จะประพฤติ ปฏิบัติ ตามพระวินัยของพระพุทธเจ้า ไม่มีสิทธิ์แล้ว หหมดสิทธิ์แล้ว คนอื่นจะทราบหรือไม่ทราบก็ตาม แต่ผู้นั้น ทราบด้วยตนเองว่า ตัวเอง ไม่ใช่ภิกษุ !!!

อ.วิชัย :

กราบเรียนถามท่านอาจารย์สุจินต์ครับ ท่านอาจารย์ครับ ในอัคคิขันโธปมสูตร ที่ทรงแสดงด้วยพระมหากุณา คือ ภิกษุ ๖๐ รูป ที่ฟังพระสูตรนี้ บรรลุเป็นพระอรหันต์ เพราะเหตุว่า ท่านมีศีลที่บริสุทธิ์ อีก ๖๐ รูป ซึ่งย้ายสิกขาบทเล็กน้อย ก็คิดกันว่า พระธรรมวินัยในพระพุทธศาสนา ประพฤติได้ยาก ก็พากันลาสิกขาเป็นคฤหัสถ์ อีก ๖๐ รูป ก็รากเลือด กระอักเป็นเลือด เพราะเหตุว่า ภิกษุเหล่านั้น

ต้องอาบัติ ปาราชิก ก็เลยอยากจะกราบเรียนถามท่านอาจารย์ ซึ่งในอรรถกถา ก็กล่าวถึงว่า ภิกษุที่ต้องอาบัติ ปาราชิก ถ้าไม่พึงอาจะฐานะ คือ ความเป็นภิกษุ แต่นั่น บาบของภิกษุเหล่านั้น กำเริบขึ้น จะพึงทำให้เธอ จมในอบายอย่างเดียว แต่เมื่อพึงธรรมเทศนา ก็อาจจะตั้งอยู่ในภูมิของสามเณร แล้วก็สามารที่จะบรรลุมรรคผลได้ ก็คิดว่า ถ้าภิกษุที่ต้องอาบัติปาราชิกแล้วไม่ละฐานะนี้ อันไหน ที่จะเป็นเหตุให้เขาเกิดในอบายครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ก็เป็นผู้ที่หลอกลวง เพราะเหตุว่า เมื่อไม่ใช่ภิกษุ ยังทำให้คนอื่นเห็นและเข้าใจว่าเป็นภิกษุ ถ้าไม่ลาสิกขา ถึงอย่างไรก็ตามแต่ เมื่อปาราชิกแล้ว จะกลับมาเป็นภิกษุอีก ไม่ได้!!! แต่ว่า ปาราชิก ๔ ข้อ ก็แล้วแต่ว่า โทษของข้อไหน จะมีประการใด แต่ทั้งหมด ต้องเป็นผู้ที่สำนึก!!! และเมื่อสำนึกแล้ว ก็รู้ตัวเองว่า ตัวเองไม่สามารถที่จะเป็นเพศบรรพชิตได้ ลาสิกขา แล้วก็สามเณร ก็สามารถรู้แจ้งอริยสัจธรรมได้

อัคคิขันโธปมสูตร

พระศาสดา ประทับนั่งแล้ว ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายมา ตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงดูกองไฟใหญ่โน้น แล้วทรงแสดงอัคคิขันโธปมสูตร. ก็เมื่อตรัสไวยากรณ์นี้ อยู่ภิกษุประมาณ ๖๐ รูปรากเลือด. ภิกษุประมาณ ๖๐ ลาสิกขาเป็นคฤหัสถ์. ภิกษุประมาณ ๖๐ รูปมีจิตไม่ยี่ดมั่นก็หลุดพ้นจากอาสวะทั้งหลาย.

ก็เพราะได้ฟังไวยากรณ์นั้น นามกายของภิกษุประมาณ ๖๐ รูป ก็กลัดกลุ้ม เมื่อนามกายกลัดกลุ้ม รัชกายก็ร้อน เมื่อรัชกายร้อน โลหิตอุณที่คั่งก็พุ่งออกจากปาก. ภิกษุ (อีก) ประมาณ ๖๐ รูป คิดว่าการประพติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ตลอดชีวิตในพระพุทธศาสนา ทำได้ยากหนอ แล้วพากันลาสิกขาเป็นคฤหัสถ์ ภิกษุประมาณ ๖๐ รูป ส่งญาณมุ่งตรงต่อเทศนาของพระศาสดา ก็บรรลุพระอรหัต พร้อมด้วยปฏิสัมภิทา.

บรรดาภิกษุเหล่านั้น ภิกษุเหล่าใด รากเลือด ภิกษุเหล่านั้นต้องอาบัติปาราชิก ภิกษุเหล่าใดสึกเป็นคฤหัสถ์ ภิกษุเหล่านั้นพากันย้ายสิกขาบทเล็กน้อย. ภิกษุเหล่าใด

บรรลुพระอรหัต ภิภุเหล่านั้นเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์แล.พระธรรมเทศนาของพระศาสดา
เกิดมีผลแม้แก่ภิภุ ๓ จำพวก ดังกล่าวนี้.

ถามว่า พระธรรมเทศนาเกิดมีผลแก่ภิภุผู้บรรลุพระอรหัต ยกไว้ก่อน อย่างไร
จึงเกิดผลแก่ภิภุนอกนี้ ?

แก้วว่า ก็ภิภุเหล่านั้น ถ้าไม่ได้ฟังธรรมเทศนากัณฐนีไซ้ไร เป็นผู้ประมาท ไม่
ฟังอาจะฐานะได้ แต่นั้นบาปของภิภุเหล่านั้น กำเริบขึ้น จะฟังทำเธอให้จมลงใน
อบายถายเดียว แต่ฟังเทศนากัณฐนีแล้ว เกิดความสังเวช ละฐานะ ตั้งอยู่ในภูมิแห่ง
สามเณร บำเพ็ญศีล ๑๐ ประกอบขวนขวายในโยนิโสมนสิการ บางพวกเป็นพระ
โสดาบัน บางพวกเป็นพระสกทาคามี บางพวกเป็นอนาคามี บางพวกบังเกิดในเทวโลก.
พระธรรมเทศนา ได้มีผล แม้แก่ภิภุผู้ต้องอาบัติปาราชิก ด้วยอาการอย่างนี้. ฝ่ายภิภุ
นอกนี้ ถ้าไม่ฟังได้ฟังพระธรรมเทศนากัณฐนีไซ้ไร เมื่อกาลล่วงไป ๆ ก็จะต้องอาบัติ
สังฆาทิเสสบ้าง ปาราชิกบ้าง ครั้นได้ฟังพระธรรมเทศนากัณฐนีแล้ว คิดว่าพระพุทธ
ศาสนา ช่างขัดเกลากจริงหนอ พวกเราไม่สามารถจะบำเพ็ญข้อปฏิบัตินี้ตลอดชีวิตได้
จำเราจักลาสิกขา บำเพ็ญอุบาสกธรรม จักพ้นจากทุกข์ได้ ดังนี้แล้ว จึงพากันสึกไป
เป็นคฤหัสถ์. ชนเหล่านั้น ตั้งอยู่ในสภาวะ ๓ รักษาศีล ๕ บำเพ็ญอุบาสกธรรม บาง
พวกเป็นพระโสดาบัน บางพวกเป็นสกทาคามี บางพวกเป็นอนาคามี บางพวกบังเกิด
ในเทวโลกแล. พระธรรมเทศนาได้มีผลแม้แก่ภิภุเหล่านั้น ด้วยอาการอย่างนี้.

อนึ่ง หมู่เทพได้ฟังพระธรรมเทศนากัณฐนีแล้ว ได้เที่ยวไปบอกแก่ภิภุทั้งหลาย
ผู้ไม่ได้ฟังทุกรูปทีเดียว. ภิภุทั้งหลายฟังแล้วคิดว่า ท่านผู้เจริญ การประพฤติ
พรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ตลอดชีวิตในพระพุทธศาสนา ทำได้ยาก. ภิภุ ๑๐ รูป
บ้าง ๒๐ รูปบ้าง ๖๐ รูปบ้าง ๑๐๐ รูปบ้าง บอกลาสิกขา เป็นคฤหัสถ์ไปทันที.

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย เอกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๑ หน้าที่ ๑๑๘

กราบทำบุญบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

